

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. С., 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Мария Ян. Блецова Калцова
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно гражданско дело № 20232200500191 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №309/18.04.2023г. по гр.д. №4348/2022г. на С.ски районен съд, с което са отхвърлени, като неоснователни, предявените от А. Д. Г. срещу Община С. отрицателни установителни искиове с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК за признаване за установено, че не дължи на ответната община общо сумата от 609,92лв., от която: данък върху недвижим имот – 284,80лв., от които 100,15лв. главница и 85,64лв. лихва; данък върху превозните средства – 150,96лв., от които 105,52лв. главница и 45,44лв. лихва, такса за битови отпадъци – 174,16лв., от които 113,73лв. главница и 60,43лв. лихва. С Решението са присъдени разноски на ответната страна в размер на 300лв.

Решението е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство А. Д. Г. *изцяло*.

В жалбата си въззивникът А. Г. чрез пълномощника адв. Е. П. твърди, че решението на СлРС е незаконосъобразно, неправилно и необосновано, поради нарушения на процесуалния закон и неправилно приложение на материалния закон. Намира за неправилен извода на съда, че няма да се зачете последицата от направения отказ от наследство, поради неизпълнение на вменено му със закон задължение,

основан на чл.32 от ЗМДТ. Посочва, че той се е отрекъл съзнателно от наследството на баща си и ако беше подал декларация по чл.14 от ЗМДТ, то това щяло да се третира като конклюдентно приемане на наследство, от което реално се е отрекъл. Като се е отрекъл от наследството, то той те е придобил правата, включени в наследството и не отговаря за задълженията на наследодателя. Посочва, че за него след 19.08.2021г. е заличено качеството му на наследник и няма как да възникне задължението по чл.32 от ЗМДТ. В съдебната практика се приемало, че подаването на декларация за облагане с данък върху наследството манифестира волята на наследника за приемането му. Въззивникът посочва, че не е декларирал, че „придобива идеални части от имоти и МПС, тъй като не са налице основания за подаването на такава декларация /чл.14,ал.1, вр. чл.32 от ЗМДТ/. Иначе би означавало изразена воля за приемане на наследството. Счита, че с вписването на отказа в особената книга на СлРС отпада задължението му да подава, каквато и да е декларация. Това задължение остава за останалите наследници, които от своя страна не са спазили предвидения за това срок. Самият той не се явява данъчно задължено лице. Общината е следвало да преизчисли дължимия от останалите наследници данък. С оглед изложеното, въззивникът моли съда да отмени обжалваното първоинстанционно решение изцяло и да постанови ново, с което да уважи предявения иск. Претендира присъждане на направените по делото пред двете съдебни инстанции разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна – Община С..

В срока по чл.263, ал.2, вр. с ал.1 от ГПК няма подадена насрещна въззивна жалба.

С отговора на въззивната жалба, другата страна – ответника в първоинстанционното производство Община С., чрез пълномощника си гл. експерт А. О., оспорва подадената въззивна жалба като неоснователна.

Намира обжалваното решение за правилно, законосъобразно, обосновано и моли съда да го потвърди. Посочва, че след като никой от законните наследници не е изпълнил задължението си по чл.32, ал.1 от ЗМДТ в установения 6-месечен срок, то са предприети от органа по приходите действията по чл.14, ал.6 и чл.54, ал.4 от ЗМДТ, като е образувал служебна партия на наследеното имущество. Пзовава се и на разпоредбата на чл.124, ал.1 от ЗМДТ, предвиждаща глоба при неизпълнение на задължението в срок. Посочва, че за да се приложи разпоредбата на чл.53 от ЗН, наследникът следва да приложи удостоверение за вписан отказ от наследство. Акта от 28.03.2022г. не бил обжалван в законоустановения 14-дневен срок, то е налице несъдебно пряко изпълнително основание по чл.165 от ДОПК, подлежащо на пряко изпълнение. Акта бил издаден на въззивника в лично качество, а не на името на наследодателя и е влязъл в сила. Посочва, че за въззивника съществувало

задължението да уведоми Общината за настъпване на обстоятелство, имащо значение за данъчното облагане. Конкретният случай не се отнасял до облагане с данък върху наследството, какъвто не се дължи и не е начислен на ищеца, съгласно чл.31, ал.2 от ЗМДТ, а за задължения за ДНИ, ТБО и ДПС. Посочва, че въззивникът не е възразил срещу АУЗ при получаването му, не го е обжалвал, нито е обжалвал решението на горестоящия административен орган, не е поискал производство по възобновяване на влезлия в законна сила АУЗ. Пзовава се на практика на СлОС по реда на ОДСИ относно влезлия в сила АУЗ. Посочва, че Общината е направила преизчисление, според което въззивникът не дължи местни данъци и такси по наследствените партиди, считано от 01.01.2022г., за което прилага справка, но дължи тези до 2021г., тъй като влезлия в законна сила АУЗ не е отменен. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззивника на основание чл.78, ал.5 от ГПК.

В с.з. въззивникът А. Д. Г., редовно призован, не се явява. Представява се от процесуален представител по пълномощие адв. Е. П., която поддържа въззивната жалба по изложените в нея съображения и моли за уважаването ѝ. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Въззиваемата страна Община С., редовно призована, в с.з. се представлява от процесуален представител по пълномощие – гл. експерт с юридическо образование А. О., която оспорва въззивната жалба като неоснователна. Поддържа подадения отговор. Моли съда да потвърди решението на С.ски районен съд, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски за въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно.

Този състав на въззивния съд счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на

чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея.

ДОПЪЛВА фактическата обстановка с установеното пред въззивната инстанция обстоятелство, а именно, че за периода след 01.01.2022г. по партидата на А. Д. Г. няма начислени задължения за местни данъци и такси към Община С. по наследствените партиди.

С.ският районен съд е бил сезиран с предявен от А. Д. Г. против Община С. отрицателни установителни искиове за установяване недължимост на вземания за данъци и такси по издаден АУЗ №АУ 000690-1/28.03.2022г., както следва: данък върху недвижим имот – 284,80лв., от които 100,15лв. главница и 85,64лв. лихва; данък върху превозните средства – 150,96лв., от които 105,52лв. главница и 45,44лв. лихва, такса за битови отпадъци – 174,16лв., от които 113,73лв. главница и 60,43лв. лихва, намиращи правното си основание в чл.124, ал.1 от ГПК.

Първоинстанционният съд, въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба, респ. насрещната искова молба, факти и обстоятелства, на които се основават ищцовите претенции, правилно е дефинирал параметрите на спора и е дал съответстващата на твърдените от ищеца накърнени права правна квалификация на предявените искиове. Направил е доклад по делото, по който страните не са направили възражения. Осигурил им е пълна и равна възможност за защита в производството.

Въззивният състав СПОДЕЛЯ правните изводи на районния съд, които са обосновани и намират опора в материалноправните норми, приложими към настоящия спор.

В случая възражението на ищеца за недължимост на сумите по АУЗ, издаден от Община С. е вписан в особената книга при СлРС отказ от наследството, останало след смъртта на баща му Д.С. Г.. Безспорно, задълженията по акта са за имущества, включени в наследството на починалия наследодател на ищеца, съобразно неговата квота от наследството, въз основа на служебно образувана от орган по приходите партида за наследените недвижими имоти и МПС въз основа на данните, налични в общината и в регистъра на населението /чл.14, ал.6 и чл.54, ал.4 от ЗМДТ/.

Съгласно чл.162, ал.2, т.1 и 3 от ДОПК вземането за данък върху недвижимите имоти и таксата за битови отпадъци са публични общински вземания. В разпоредбата на чл.166, ал.1 от ДОПК е предвидено, че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. В чл.4, ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че установяването, обезпечаването и събирането на местни данъци се извършват от служителите на общинската администрация по реда на ДОПК; обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред; в ал. 2 е предвидено, че невнесените в срок данъци по този закон се събират заедно с лихвите по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания по реда на ДОПК; според ал. 3 в производствата по ал. 1 служителите на общинската

администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители; според ал. 4, служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината, а според ал. 5 кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл.152, ал.2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите.

Съгласно чл.9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 - 5. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред.

В конкретния случай се касае до определяне на задължение на данък върху недвижимите имоти, такса за битови отпадъци и данък върху МПС по реда на чл.107, ал.3 от ДОПК. В чл.107, ал.4 от ДОПК е предвидено, че актът за установяване на задължение по декларация може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на териториалната дирекция.

Процесният АУЗ №АУ 000690-1/28.03.2022г. е връчен лично на ищеца А. Д. Г. на 08.04.2022г., като в законоустановения 14-дневен срок не е подадена жалба и той е влязъл в сила на 22.04.2022г.

В случая безспорно е установено, че ищецът А. Д. Г. е направил отказ от наследството, оставено от баща му и същият е вписан в особената книга на СлРС на 19.08.2021г. За този отказ обаче ответната Община С. не е уведомена. Препис от удостоверението, издадено от СлРС не ѝ е представено. Поради това и органа по приходите е образувал служебна партида за наследствените недвижими имоти и МПС, останали в наследството на Д.С. Г..

Едва на 11.07.2022г. ищецът е представил в ДМДТ при Община С. копие от удостоверението за вписан отказ от наследство. Този документ е представен след влизане в сила на АУЗ и молбата не е разгледана по същество, като просрочена. Този административен акт също, като необжалван, е влязъл в сила.

Следователно е налице установяване на публични задължения с влязъл с сила акт.

Административният акт се ползва със стабилитет, като не може да се оттегля, отменя и изменя по волята на органа, който го е издал. Това може да стане само в изрично посочени от закона случаи и по определения за това ред. Една от законоустановените възможности за ревизия на акта от административния орган е предвиденото в АПК производство по възобновяване на производството по издаване на административния акт. За ищеца е била налице възможността в срока по чл. 102, ал.2, изр. второ от АПК да подаде молба за възобновяване на производството по издаване на въпросния АУЗ, в което административния орган следва да съобрази обстоятелството за вписан отказ и да отмени или да измени акта си.

Ищецът – въззивник не се е възползвал обаче от уредените в закона способности за атакуване на въпросния АУЗ и същият е влязъл в законна сила. Установените с него данъчни задължения обвързват и гражданския съд., който не може да пререши въпроса за дължимостта им, като изझे компетентността на административния съд.

Действително, налице е надлежно вписан отказ от наследство, но същият не е съобщен на административния орган, на който тази информация не му е известна служебно. Действително, вписаният отказ поражда действие от откриване на наследството и от този момент ищеца няма качеството наследник, респ. не е собственик на въпросните имущества, оставени в наследството на починалият му баща и не следва да подава декларация по чл.14 и чл.32 от ЗМДТ, но е следвало своевременно да уведоми органа по приходите за това обстоятелство. Впоследствие е налице пасивно поведение, свързано с необжалване в срок на издадения АУЗ, респ. неподдаване на молба за възобновяване на производството по издаване на акта, поради което и акта е влязъл в законна сила.

Възможностите на гражданския съд се свеждат до възможността за инцидентен контрол върху административните актове, в случая АУЗ №АУ 000690-1/28.03.2022г., но само относно неговата валидност – чл.17, ал.2 от ГПК.

Извършвайки проверката за валидност, съдът намира същия за валиден, издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, в съответната писмена форма. АУЗД е издаден от служител при общинската администрация – гл. експерт в дирекция "Местни приходи" при Община С. – орган по приходите, надлежно оправомощено със заповед № 15-1163 от 18.06.2021г. на Кмета на Община С., на основание чл. 107 от ДОПК, действащ при спазване на териториалните предели на правомощията си и в рамките на предоставената му от закона материална компетентност. Актът съдържа необходимите индивидуализиращи белези на издателя и данъчния субект, подпис на издателя и указание за обжалването му. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност.

В случая такъв порок при инцидентния контрол за валидност, настоящият съдебен състав не установи.

Основният спор е относно законосъобразността на влезлия в сила АУЗ, като обаче нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност. Този спор обаче не е от компетентността на гражданския съд. Съгласно разпоредбата на чл.17, ал.2 от ГПК, съдът не може да се произнася инцидентно по законосъобразността на административните актове. В случая ищецът е страна в административното производство по издаването му и е следвало да упражни

правата си по обжалване пред съответния административен съд. Гражданският съд няма компетентност да реши въпроса относно законосъобразността на влезлия в сила административен акт, установяващ оспорените публични задължения.

Поради това, настоящият състав не може да вземе предвид обстоятелствата, касаещи законосъобразността на акта, настъпили преди постановяване и влизането му в сила. Оспорването е направено само въз основа на такива обстоятелства. Възраженията, наведени с въззивната жалба касаят само такова обстоятелство – вписан отказ от наследство.

Следва да се отбележи, че след представяне на удостоверение за вписан отказ от наследство, ответната Община С. е преизчислила данъчните задължения на ищеца по наследствените партии за периода след 01.01.2022г. и е установила, че задължения на ищеца за този последващ представения отказ от наследство и включените във влезлия в сила АУЗ /до 2021г. вкл./ период, не са начислени. Както бе посочено, задълженията за 2021г. вкл., тъй като са установени с влезлия в сила АУЗ №АУ 000690-1/28.03.2022г., са дължими.

Следва да се посочи и че задълженията, за които е изтекла абсолютната 10-годишна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК са служебно редуцирани от органа по прихода, видно от представена пред СлРС справка от 14.03.2023г. Относно възражението за изтекла 5-годишна давност, направено пред първоинстанционния съд, неподдържано пред въззивния, съдът споделя напълно правните изводи на районния съд, препраща към тях и няма да ги преповтаря, поради липса на оплаквания в тази насока във въззивната жалба.

С оглед изложеното, исковите претенции се явяват неоснователни и като такива следва да се отхвърлят.

Щом крайните правни изводи на двете инстанции съвпадат, въззивната жалба се явява неоснователна. Атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора правилно и законосъобразно районният съд е присъдил на ответната страна направените от нея в първоинстанционното производство разноски.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, въззивникът следва да понесе своите разноски, така, както ги е сторил и да заплати на въззиваемата страна разноски за въззивното производство в размер на 100лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно Решение №309/18.04.2023г., постановено по гр.д.№4348/2022г. по описа на С.ски районен съд.

ОСЪЖДА А. Д. Г. с ЕГН ***** от гр. С., бул. „.....“ №16, ап. 139, ет.14 да **заплати** на Община С., ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „.....“ №1 **сумата от 100 лева**, представляваща направени пред въззивната инстанция разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____